

SAFİYE ÇETİNKAYA

Can Kırığı

*“En derin yaralarla başlar en derin gülücükler...
En yüksek uçurumlardan düşerken öğrenirsin uçmayı...
En derin denizlerde boğula boğula başarırısın tek bir nefesle
yaşamayı...”*

Arkanıza yaslanın ve düşünün ...
“Ölüm olmasaydı ne olurdu?” diye...
İnsanların ölümsüzleştiğini düşünün...
Ne olurdu hâlimiz, kim tutardı insanoğlunu?
Kim frenlerdi ihtirasını?
Azgınları, sapkınları, zalimleri, kâfirleri,
Hainleri, gafilleri kim zapt ederdi?
Nemrutlardan bunaldık mı;
“İyi ki ölüm var...” deyip teselli oluyoruz.
Firavunun zulmünden gına geldi mi;
“Ölüm var...” deyip teselli oluyoruz.
Zalimlerin eline düştük mü;
“Ölüm var...” deyip teselli buluyoruz.
Ya ölüm olmasaydı, ne teselli ederdi bizi?
Ölüm herkes için en adil eşitliktir.
Çünkü toprak olmayacak olan yoktur.
Herkes geldiği yere iade edilecektir

*“Benden uzaklara gidiyorsan,
bensiz de yaşayabilmelisin...”*

AYRILIĞA KAÇIŞ!

Sabah işe gitmek için kurduğu saatin alarmı çalarken o hâlâ mutfak penceresin önündeki kanepede iki büküm uyuyordu. Bedeni kaskatı kesilmişti. Başı çok ağrıyordu uyandığında. Günlerdir hep aynı rüyayı görüyordu. Güzel bir şekilde başlayan rüya kâbusa dönüşüyordu sonrasında. Yüzünü seçemediği küçük bir çocuk geliyordu yanına; bazen elinde bir şeyler oluyordu, onları uzatıyordu Zeliha'ya. Fakat Zeliha tam almak için elini uzattığında çocuk bağırarak:

“Neden beni bıraktın?” diye hesap soruyordu. Her defasında Zeliha da ona soruyordu:

“Sen kimsin? Bana neden hesap soruyorsun?” diyordu. Ama çocuk aynı öfkeli ses tonuyla bağırarak kayboluyordu. Bu gece de aynı kâbusları görmüştü ve iyice sıkılmıştı bu çocuktan. Kimdi? Ondan ne istiyordu? Bilmiyordu... Tanımıyordu çocuğu...

Gördüğü kâbusun etkisinden bir an önce çıkmak için elini durmadan çalan telefonun alarmını kapatmak için yerde gezdirdi. Telefonu bulunca sanki zamansız

çaldığı için onu cezalandırırçasına hınç ile tuşlarına bastı ve sonra halının üzerine fırlattı. İlk etapta nerede olduğunu anlayamadı. İstanbul'daki evlerinde, Mehmet'in yanında uyanma hayallerinden yenice kendine geliyordu. Boş gözlerle etrafı inceledi. Evet, burası Zeliha'nın yeni yaşam alanıydı. Gitmesi gereken bir işi vardı. Onu bekleyen hastaları vardı. Üç gün öncesi kiraladığı muayenehaneye yeni eşyalar almıştı dün. Onları yerleştirmeliydi. Ama açılmıyordu bir türlü. Beş dakika kadar kanepede oturup mutfak rafında asılı duran poşetin içindeki kuru çerezlere baktı. İstanbul'dan gelirken getirmişti onları ve poşetin ağzını bile açmamıştı. Belki de çoktan nemlenmişti o kuru çerezler. Oysa Mehmet olsaydı her akşam olduğu gibi çayın yanındaki koyu muhabbetle biterdi onlar. Şimdi ise günlerdir aynı yerde asılı duruyorlardı.

Uyuşuk olan bacaklarının harekete geçmesi için birkaç kez vurdu onlara. Sallanarak ayağa kalktı ve buzdolabından aldığı soğuk suyla elini yüzünü yıkadı.

Kızının odasına kafasını uzattı. Belli ki Çiğdem diğer günlerde olduğu gibi bugün de annesini rahatsız etmeden kalkmış ve giyinip okuluna gitmişti. Zeliha'nın içi acıdı kızına kahvaltı hazırlayamadığı için. Dokuz yaşındaki bir kız için bu kadar sorumluluğun fazla olduğunu düşündü. Alıştığı ortamdan, doğduğu evden ve en önemlisi de babasından ayrı olan kızına yeni bir şehre alışma zorunluluğu getirdiği ve bu durumu aşarken onu yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissetti.

"Alışacak! Sonunda Çiğdem de bu duruma alışacak ve babasından uzak yaşamayı kabullenecek!" dedi kendi kendine.

Yatak odası diye kendine ayarladığı ama henüz tek bir yataktan oluşan odaya girdi. Bavuldan çıkarttığı buruşuk bir tişörtü üzerine geçirdi.

Mesai çoktan başlamıştı ve o hâlâ evdeydi. Arabayı ivedilikle sürdü hastaneye. Önce servise çıkıp hastaları kontrol etmesi lazımdı ama buna zaman kalmamıştı. Kantinden kendine büyükçe bir fincan kahve aldı ve polikliniğe geçti. Kapı önünde yirmi kadar kadın sıra oluşturmuşlar, muayene olmak için onu bekliyorlardı. Yanlış teşhiste bulunmamak için olanca gücüyle dikkatli davranıyordu. Beyni inliyor ve duyduklarını algılamıyor gibiydi.

Öğle arasında, hastanenin tam karşısında kiraladığı muayenehaneye gitti. İçerisi çok dağınıktı. Düzeltmeye nereden başlayacağını bilemeyerek biraz dolandı içeride. İstanbul'daki muayenehanesine pek benzemiyordu burası. Oradakini Mehmet kiralamıştı yıllar öncesi ve sırf o istediği için Kadıköy'deki o yeri çok yüksek bir paraya tutmuştu. Henüz kendisinin bile bir muayenehanesi yokken sırf karısı mutlu olsun diye yapmıştı ve son teknoloji aletler ile donatmıştı orayı. Zeliha içeri girdiğinde sevinçten havalara uçmuş ve Mehmet'e nasıl teşekkür edeceğini bilememişti. Şimdi ise bazı aletlerini Antalya'daki arkadaşlarından ikinci el aldığı muayenehanesini yoluna koymak ona ağır geliyordu. Hastaların beklemesi için girişe yerleştirilecek olan koltuklar gelişi güzel duvar dibinde; muayene sedyeleri ise bir perde ile ayrılacak olan iç bölümde henüz monte edilmemiş şekilde duruyordu.

Bugün de içerisini düzeltmek istemediğine karar vererek camın önündeki deri koktuğun kolçağına dayandı ve dışarıdan gelip geçenleri izlemeye başladı.

Kapının önüne bir araba geldi. İçinden dokuz aylık hamile bir bayanla eşi indi. Adam kendini tanıttı. İlçenin en zengin iş adamıymış. Zeliha'nın iyi bir kadın doğum doktoru olduğunu duyduklarından karısının doğumu için başka şehre gitmeye gerek görmemişler, doğrudan ona gelmişler. Zeliha hemen el çabukluğuyla muayene sedyesini ve ultrason aletini hazırladı. Sabahtan beri olan durgun ve yılgın hâlini gizleyerek hızlıca yeni aldığı örtüleri çıkarttı. Henüz bir yardımcı ayarlayamadığı için de özür dilemeyi ihmal etmedi. Kadının doğumu yakın gözüküyordu.

Zeliha onu hastaneye yatırmak istemişti ama kadın sancuları başlayınca gelmek istediği için onlara cep telefonu numarasını verdi ve gece gündüz hiç çekinmeden kendisini arayabileceklerini söyledi. Adam çıkarken muayene ücretini bile sormadan bir tomar para koydu masaya. Anlaşılan, "Siz bizi memnun ederseniz biz de sizi memnun ederiz." demek istiyordu. Zeliha parayı eline alıp "Bu çok..." der gibi baktı adama. Adam gülümseyerek iyi günler diledi ve karısının koluna girerek çıkıp gittiler. Konuşmadan mimik hareketleriyle anlaşmışlardı. Zeliha içinden:

"Böyle kibar insanlar da var demek ki burada." diye geçirdi.

Öğleden sonraki mesai için tekrar hastaneye döndü, duygusuz, ruhsuz ve mat bir yüz ifadesiyle. Kaldığı yerden yine hastaları muayene etti. Sabah verdiği tahlil sonuçlarını getirenlere ilaç yazdı. Saat dörde gelince hastalar bitmişti. O da sabah kontrol etmesi gereken servisteki hastaların yanına gecikmeli de olsa çıktı. Hemşirelere özel odayı hazır etmelerini, her an oraya doğum yapacak bir hasta yatırabileceğini söyleyince, Fadime Hemşire:

“Özel oda dolu Doktor Hanım...” dedi.

Zeliha şaşırıldı. Çünkü hastanenin tek kadın doğum doktoru kendisiydi ve bu servise yatan hastalardan ilk onun haberi olurdu. Yeni hasta yatırmadığına göre özel oda nasıl dolu olabilirdi ki? Aslında hastanede özel bir oda falan yoktu. Ama küçük bir ilçenin, tek hastanesindeki tüm odalar genellikle dört ve altı yataklıydı. Her servisin en son odaları küçük olduğu için oraya tek yatak sığıyordu ve sanki tek kişiye özelmış gibi olduğundan da oraya “özel oda” diyorlardı. O odaya öğleyin muayenehaneye gelen iş adamının karısını, doğumdan sonra yatırmak istiyordu Zeliha.

“Yeni hasta yatırmadık. Odada kim var?”

“Hasta bizim değil. Çocuk servisinden Gülay Hanım gönderdi.”

“Çocuk servisi dolu muymuş?”

“Hayır. Boş yatak var. Ama oranın özel odası dolu olduğu için hasta bizim serviste.”

“Ne alaka ya? Normal odaları beğenmeyip özel oda isteyen bu hasta da kimmiş?” derken bir yandan da odanın kapısına gelmişti Zeliha. Kendisiyle konuşan Fadime Hemşire de peşinden gelerek ona bir şeyleri izah etmeye çalışıyordu.

“Şey... Doktor Hanım... Ayşegül var orada. Onların durumları biraz farklı. Bu odada kalmaları daha uygun.” diyordu ama Zeliha söylenenlere kulak vermeden odanın kapısını açmıştı bile.

Yatak boştu. Hasta konumunda olan çocuk, bebek arabasını andıran fakat ondan daha farklı, özel tasarım yapılmış büyükçe bir bebek arabasının içinde yatıyordu.

Çocuğun annesi yandaki kanepede kısa bir uykuya dalmış olacak ki irkilerek toparlandı. Uyumadan önceki okuduğu kitap, o doğrulunca kucağından zemine düştü. Zeliha kapıyı çalmadan içeri girdiği için bir anlık mahcup oldu ama bu mahcubiyet sinirini yenmesine mâni olmadı.

“Hanımefendi, çocuk servisinde boş yatak varmış ama siz özel odada kalmak istediğiniz için buraya göndermişler. Üzgünüm fakat odayı boşaltmanız gerekiyor.”

Genç kadın sessiz ve uysal bir ses tonuyla:

“Neden?” diye sordu. Zeliha bu soruyu beklemiyordu. Genellikle hastalar veya refakatçileri böyle bir konuşma karşısında “Neden?” diye sormazlardı. Hele de karşısındaki doktor ise! Doktorların pek alışık olmadığı bir tavidir, hasta ve hasta yakınları tarafından sorgulanmak.

“Bir hastamın doğumunu bekliyorum ve sanırım bu gece doğum yapabilir. Onu bu odaya alacağız.”

Kadın yine aynı sakinlikte:

“Sanırım mı? Varsayım üzerine konuşuyorsunuz ve daha ne zaman doğum yapıp yapmayacağı belli olmayan, ki doğumun saati hiç belli olmaz, biri için benden odayı boşaltmamı istiyorsunuz. Belki doğum yarın gerçekleşecek ve biz de sadece bu gece kalacağız burada ve sabah çıkacağız.”

“Doktor olan benim hanımefendi. Hem oğlunuzu yatağa bile yatırmamışsınız. Ona bebek arabasında bakacaksınız madem, o hâlde bunu başka odada yapabilirsiniz. Boşuna burayı işgal etmenize gerek yok. Bu oda bize lazım!”

“Oğluma da lazım Doktor Hanım! Ayrıca ben ayrı bir odada kalma meraklısı değilim. Ama diğer odalarda insanlar bizden rahatsız oluyor.”

Zeliha öfkeli gözlerle kadına baktı. İlk defa bu kadar savunmacı yapıya sahip bir anne görüyordu. Üstelik kadın yüksek ve gergin bir tonda değil de sakin ve ne dediğini gayet iyi bilen bir yapıda konuştuğu için Zeliha ona karşı diyecek başka bir kelime bulamadı. Siniri düşünmesinin önüne geçmeseydi belki de sorabilirdi; “Neden kalabalık odalardaki diğer hastalar sizden rahatsız oluyor?” diye. Ama bunu sormak aklına bile gelmedi. Odadan çıkarken hemşireye:

“Gülay Hanım’ı arayın, hastasını kendi bölümüne alsın. Bu odaya bizim hasta alacağımızı söyleyin.” dedi. Fadime Hemşire:

“Doktor Hanım, Ali Samet’in boğazının sürekli aspire edilmesi (temizlenmesi) gerekiyor. O nedenle diğer hastalarla kalması uygun olmuyor. Çünkü onlar bu sesli işlemden rahatsız oluyorlar ve bazıları da korkuyor. İncitici sözlerle Ayşegül’ü kırıyorlar ve taciz ediyorlar. Ayrıca çocuğun yoğun enfeksiyon ortamından uzak olması lazım.” diye anlatmaya çalıştı ama Zeliha’nın sert bakışına karşı devamını getiremedi ve sustu. Aslında hastanedeki tüm doktor ve hemşireler Ali Samet ve annesi Ayşegül’ü tanıyordu. Fadime Hemşire o nedenle onları tanıtmak istemişti ama Zeliha hastanede yeniydi; huyunu, suyunu bilmiyordu. Kızmasından çekindiği için de şimdilik susmayı seçti.

Hastanedeki işlerini bitirince yine doğruca muayenehaneye gitti Zeliha. Kapıda sekreterlik yapmak için öneri

üzerine gelen iki kız vardı. Daha kapıyı açmadan onları inceledi. Birinin engelli olduğu hemen belli oluyordu. Skolyoz denilen bir hastalığı vardı. (Skolyoz; omurganın öne veya bel bölgelerinde görülen yana doğru eğriliğidir.) Zeliha onunla konuşma gereği bile duymadı. Üstün ırk! Üstün görünüm! Sağlam vücut! Onun en başlıca kuralları arasında olduğu için, gözünün önünde her gün engelli birinin varlığını görmeye tahammül edemeyecekti. Diğer engelsiz görünen kıza eliyle işaret ederek konuşmak için içeri gelmesini söyledi. Diğerinin yüzüne bakmadan:

“Siz gidebilirsiniz.” dedi. İçeri aldığı kıza daha ayaktaiken, sinirli ve düzenli biri olduğunu, simetri takıntısı olduğu için her şeyin her daim simetrik durmasını istediğini, çok soru sormamasını ve çok konuşmamasını emrivaki söyledi. Kız biraz da tedirgin bir şekilde yeni bulunduğu işi kaybetmemek için her denilene “evet, yaparım, olur” anlamına gelen ifadelerle başını salladı.

Gerekli olan düzenlemeleri yeni yardımcısıyla birlikte yaptı. Muayenehanenin yedek anahtarını uzatırken sabah erken gelmesini ve içeriyi hijyenik bir duruma getirmesini söyledi. İçi darlaşıyordu. Arabasına bindi ama nereye gideceğini bilemedi. Üç gün öncesi muayenehaneye malzeme almak için Antalya’ya gittiğinde aldığı alkol şişeleri hâlâ arabanın bagajındaydı. Onlar altına gelince yeni bir dost bulmuşçasına sevindi. Ama bu küçük şehirde kimselere görünmeden nasıl içecekti? Evde de içemezdi. Kızı görebilirdi. İlçenin dışına doğru sürdü arabayı. Şehirden oldukça uzaklaştığına kanaat getirince durdu ve aceleyle bagajdan bir şişe aldı yanına. Sağ şeritten ikinci viteste giderken bacaklarının arasına sıkıştırdığı şişeden kocaman yudumlar içti...

Eşi ile boşanmanın eşiğine nasıl gelmişlerdi hâlâ anlayamıyordu. Kızdı tekrar eşi Mehmet'e. Boşanmayı hemen kabul etseydi ya! Neden evliliklerini ayakta tutmak için uğraşıyordu ki? Ya da işi boşanmaya getirmeden ta ilk başta onun dediklerini onaylasaydı ya! Eşinin son cümlesi beyninde çınladı yine; "Benden uzaklara gidiyorsan eğer, bensiz de yaşayabilmelisin!" demişti. Zeliha da bir inat ile kapıyı çarpıp çıkmıştı ama şimdi çok öz-lüyordu. Ondan uzaklardaydı ama sanki onsuz yaşamayı başaramayacak gibi geliyordu ona. Bunu düşündükçe, zayıf olduğunda ötürü Mehmet'e dönme ihtimalini taşıdığı için kızdı kendine bir kez daha.

* * *

*“Eşyayı bile incitme.” diyen bir medeniyetten,
insanı kırıp, döken, inciten bir medeniyete geldik ya,
bu da bizim en büyük ayıbımız...”*

İlk zamanlar Mehmet onun kaprisli ruh hâline ses çıkartmıyordu. Lakin seneler içinde kızları olmuştu ve Zeliha daha da kaprisli bir hâl almıştı. Hep sıkıntılı bir ruh hâli; yağdı yağacak gibi olan gözleri, ona iltifat olan bir cümleden bile nem kapacak ve büyütecek hâlleri evliliklerinin de yıpranmasına, Mehmet'in onun düzelmesi için ultiatom vermesine neden olmuştu. Zeliha öyle uyarıları dinleyecek biri değildi. Kendi dediği ya olacaktı ya da olacaktı! Başka şıklar yoktu onun hayatında.

Zeliha'nın kariyer yapmak için kızını ve Mehmet'i bırakarak Amerika'da bir yıl doktora yapma, bir yıl da çalışma isteği aralarındaki gerginliğin ana kaynağını oluşturuyordu. Mehmet karısının Amerika'ya gitmesini başından beri hiç onaylamıyordu. Arkadaş çevresinden karısının çok etkilendiğini düşündüğü için zaman zaman Zeliha'nın arkadaşları da kavgâ konuları oluyordu. Çünkü Zeliha'nın arkadaşlarının çoğu önceki yıllarda Amerika'da doktora yapıp gelmişlerdi. Ama onların bazıları bekârdı. İlgilenmekle yükümlü oldukları çocukları yoktu. Bazılarının ise geri döndüğünde aileleri çoktan dağılmıştı. Bu nedenle Mehmet bir ara hep beraber gitmeyi teklif etti ama bu Zeliha'ya cazip gelmedi. Çiğdem'in annesine en çok ihtiyacının olduğu yıllardı ve o kızını da bırakıp